

[Udenrigsministeren]

bøjer af imod de mindre. Det var den ene bemærkning.

Den anden bemærkning er en henvisning til, hvad der er blevet sagt om folkeafstemningen og kampagnen i 1971-72. Og dér erkender jeg, at ordet sikkerhedspolitik har været nævnt som noget, der ikke skulle omfattes. Men det skyldes også, at man i definitionen af tingene ligesom ikke rigtig gjorde sig klart, hvad der egentlig ligger i sikkerhedspolitik. Det, man tænkte på, var naturligvis decideret forsvarspolitik - militærpolitik, om man vil - men jeg har nu en definition på sikkerhedspolitik, der går på, at det er noget langt bredere end dette her. Vi har ikke inden for EPS diskuteret egentlige militære forsvarsanliggender, der har noget at gøre landene imellem. Jeg kan garantere for, at om ikke Irland ville protestere imod det, så ville flere andre lande gøre det.

Det sidste var et direkte spørgsmål til mig, og det skal jeg selvfølgelig besvare. Det var spørgsmålet om, hvorfor jeg ikke blokerede behandlingen af Genscher-Colombo-planen, hvorfor jeg ikke nedlagde veto og sagde: jeg ønsker overhovedet ikke dette her behandlet. Det er, fordi det faktisk er et demokratisk samarbejde, der her foregår.

Jeg vil svare hr. Steen Folke ved at stille ham et modspørgsmål. Skal jeg forstå hr. Steen Folke således, at han mener, at vi i dette ting, hvor vi har vore demokratiske rettigheder, skal til at tage forretningsordenens § 23 frem? Jeg tillader mig lige at citere den. Der står i stk. 1:

»Forslag og ændringsforslag kan på begæring af et medlem afvises. Begæringen skal fremsættes, inden forhandlingen om forslaget er påbegyndt. Tinget bestemmer da uden forhandling, om det skal afvises.«

Det har vi vist aldrig nogen sinde benyttet i dette ting, men nu forstår jeg, at der ligesom er kommet nye principper ind. Jeg skal da ikke lægge skjul på, at jeg synes, hr. Steen Folke selv står for mange forslag, som får én til at sige: skal vi bruge tid på at behandle sådanne - ja, undskyld mig - tåbeligheder? Men vi har den demokratiske praksis, at vi behandler forslag, selv om vi er uenige i dem, og denne praksis mener jeg vi skal holde fast ved både i dette ting og i et samarbejde imellem nationerne.

Som det sidste vil jeg sige, at det har glædet mig, at så mange argumenter har været

fremme i denne debat, for det har betydet, at mange myter er blevet aflivet.

Steen Folke (VS):

Jeg vil gerne starte anden omgang med at kommentere de sidste punkter, som udenrigsministeren nævnte direkte henvendt til mig. For det første er der spørgsmålet om frivillig suverænitetssafgivelse, og jeg har ikke talt om det i grundlovens mere formelle forstand, for det er ikke det, debatten drejer sig om, men om frivillig afgivelse, og dér vil udenrigsministeren nu bilde os ind, at der ganske vist er afgivet suverænitet i den frivillige forstand igennem EPS, men det er de store lande, der har afgivet suverænitet til de små. Det er udenrigsministerens fremstilling af denne sammenhæng.

Det må jeg sige er mere blåøjet, end jeg troede udenrigsministeren var. Sådan forholder det sig selvfølgelig ikke i virkelighedens verden. Det er jo ikke sådan, at det er Danmark, Holland og Irland, som er de toneangivende med hensyn til formuleringen af EFs udenrigspolitik. Jeg har aldrig hørt seriøse iagttagere, der har givet den udlægning af det samarbejde. Der er på den anden side heller ikke noget mærkeligt i, at det er Vesttyskland, England og Frankrig, som først og fremmest er toneangivende.

Det, jeg synes er beklageligt, er, at Danmark frivilligt er gået med til at indrette sine synspunter efter det, der er fremherskende i disse store, magtfulde lande. Jeg bebrejder ikke Danmark, at man gør det, når man først er gået ind på det, for så er man nødt til det. Det siger sig selv, at styrkeforholdet er sådan, at det ikke er de danske synspunkter, der uden videre brager igennem og bliver de toneangivende.

Men jeg synes, det er interessant, at udenrigsministeren altså i og for sig accepterer, at der er afgivet frivillig suverænitet. Han vil blot prøve at bilde mig og andre ind, at det er de store, der har afgivet det til Danmark, og at der slet ikke er tale om det omvendte.

Hvad angår sikkerhedspolitik, erkender udenrigsministeren, at der forud for folkeafstemningen i 1972 blev sagt klart, at sikkerhedspolitik ligger udenfor. Jeg havde nogle citater, der ubestrideligt dokumenterer det samme, men jeg er da glad for, at ministeren